

մէկ ձորու մէջ, ինք կայնաւ խոշունի յեղև ու ձիուն ձէն տուեց. ձին ճանչըցաւ Մհերին, ձին խոշունի առէչն առաւ, ինք լէ յեղևանց. ջարտեցին, էրկուս էկան իրարու կուշտ, մանցին ինք ու ձին մինակ:

Գնաց ձիու կուշտ, ձիու աչքեր պագեց, թուրն առաւ ձեռ ու հեծաւ ձին, էկաւ, կայնաւ Շարի-արքանի քօշկու սարի յառէչ:

Ըսեց.—Շարի-արքան, քու վախտին հազը կեցի—ես էկայ:

Շարի-արքան դուս էլաւ թէ—Գու սրն իս:

—Ես, ըսեց, Մհերն իմ:

—Չէ, ըսեց, արձիճ հալի, լցի վրէդ ի՞:

—Արձիճ ծակի, դուս էկայ, ըսեց: Ու զարկեց Շարի-արքանի գլտի կարեց:

Էդ տեղէն գնաց հորու վրէն կայնաւ. պառաւն ու ուր եօթ ակշիկ հորու միջէն հանեց, բերեց գործըրարի կուշտ, առաւ գործըրար լէ հետ, էկաւ Շարի-արքանի դիւան:

Պառու պզտիկ ակշիկ տուեց ջուլեակին ու ջուլեակ դրեց թագաւոր Շարի-արքանի տեղ:

Էդի մնաց էդ տեղ:

Մհեր հեծաւ ուր ձին ու զարկեց, էկաւ Պաճիկ թագաւորի կուշտ, ու Պաճիկ թագաւորին խնդրուաւ թէ—Վ'խնդրիմ իմ նշանած տաս, ես էրթամ հասնիմ իմ թախտին:

Պաճիկ թագաւոր ըսեց թէ—Որտի, եբ օր կ'երթաս, Աստուած քու բան աջողայ, գնա:

Պաճիկ թագաւոր բերեց մէկ ձի լէ հազրեց Գոհար խանու մին. Գոհար խանում հեծաւ ձին. Խոր-Մանուկ լէ, Գեղձոն լէ հետ վերուց, ու շնոխ կըլաւ թագաւորի մօտէն ու ընկան ճամբախ. էկան, հասան Սասուն:

Մէկ ժամանակ մէջ տեղ ընցաւ:

Մհեր կ'հեծնէր ուր ձին, օր էրթէր ավաղուշ էնելու, ձին